

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/534/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6813205552
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6813205552.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v právnej veci navrhovateľa Intrum Justitia Debt Finance AG, so sídlom Industriesstrasse 13 C, 6300 Zug, Švajčiarsko, IČO: CHE-100.023.266, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Karadžičova 8, 810 00 Bratislava, proti odporkyni B. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. XXXX/XX, XXX XX E., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, o zaplatenie 924,49 Eur s príslušenstvom, na základe odvolania navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Revúca č.k. 5C/78/2013-63 zo dňa 27. 03. 2015, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým rozhodol o povinnosti navrhovateľa nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania vo výške 143,62 Eur (tretí výrok), p o t v r d z u j e .

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov odvolacieho konania, predstavujúcich trovy jeho právneho zastúpenia vo výške 40,94 Eur, na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru, advokáta, Advokátska kancelária so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, vedený v E. K., a. s., O. L., číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXXXX, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Okresný súd Revúca (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) uznesením zo dňa 27. 03. 2015 na základe navrhovateľovho späťvzatia návrhu na začatie konania konanie zastavil (prvý výrok). Odporkyni náhradu trov konania nepriznal (druhý výrok). Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania vo výške 143,62 Eur (tretí výrok) a zároveň mu uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 6,70 Eur, na účet Okresného súdu Revúca do troch dní od právoplatnosti uznesenia (štvrtý výrok).

Ohľadne rozhodnutia o trovách konania poukázal prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na ustanovenie § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) a uviedol, že navrhovateľ procesne zavinil zastavenie konania a preto mu vznikla povinnosť náhrady trov konania. Poukázal na to, že podľa § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako (hlavný) účastník, a teda má takisto právo nechať sa zastupovať právnym zástupcom a má právo aj na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia. Na základe toho priznal vedľajšiemu účastníkovi trovy konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie k návrhu zo dňa 02. 02. 2015 spolu s režírnou náhradou výdavkov za každý úkon. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 51,45 Eur (podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 a), c) a § 16 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách

advokátov za poskytovanie právnych služieb) a režijná náhrada výdavkov je vo výške 8,39 Eur za každý úkon. Odporkyni súd náhradu trov konania nepriznal, keďže si žiadne trovy v konaní neuplatnila.

Proti uvedenému rozhodnutiu do výroku, ktorým okresný súd rozhodol o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka (tretí výrok), podal navrhovateľ (prostredníctvom právneho zástupcu) v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní uviedol, že dôvodom spaťvzatia žaloby bola skutočnosť, že v súlade s ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa súd rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy je povinný prihliadnuť na premlčanie práva bez toho, aby sa spotrebiteľ tejto skutočnosti dovoľával.

Navrhovateľ ďalej argumentoval tým, že podania vedľajšieho účastníka (oznámenie o vstupe do konania a vyjadrenie právneho zástupcu vedľajšieho účastníka k žalobnému návrhu) sú zjavne nadbytočné a neúčelné. Okresný súd nerozhodol na základe aktivity právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, ale na základe dispozičného úkonu navrhovateľa, ktorý s poukazom na premlčanie vzal svoj návrh späť a žiadal konanie zastaviť. Vzhľadom na vysoký štandard ochrany spotrebiteľa zákonmi i súdmi je zbytočné a neúčelné, aby bol spotrebiteľ v konaní "chránený" ešte aj vedľajším účastníkom s vlastným právnym zástupcom. Vedľajší účastník neuviedol žiadne nové skutočnosti či právne argumenty než tie, ktoré má súd povinnosť zistiť aj sám z úradnej povinnosti.

K prevzatíu a príprave právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka uviedol, že sa ním podľa dôvodovej správy k vyhláške č. 655/2004 rozumie jeden úkon, ktorý v sebe zahrňa analyzovanie konkrétneho prípadu vo vzťahu k jeho opodstatnenosti a tiež k jeho obtiažnosti. Navrhovateľ bol toho názoru, že vzhľadom na uvedené nemá vedľajší účastník právo na náhradu trov právneho zastúpenia za tento úkon ani za vyjadrenie, o ktorom žalobca nemá vedomosť a nemohol mať teda vplyv na konanie navrhovateľa a rozhodnutie súdu (navrhovateľovi nebolo vyjadrenie vedľajšieho účastníka k žalobnému návrhu doručené). Neplatí totiž, že trovy právneho zastúpenia advokátom sú vždy trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie a bránenie práva. Úlohou súdu teda nie je mechanicky rozhodovať o náhrade trov podľa výsledku konania, ale zvážiť i to, či neexistujú podstatné okolnosti, ktoré vplývajú na priznanie alebo nepriznanie náhrady trov v súlade s § 150 ods. 1 O.s.p.

Navrhovateľ ďalej argumentoval tým, že na každý prípad je potrebné nazerať v kontexte mnohých ďalších konaní, do ktorých vstúpil vedľajší účastník hromadne bez akejkoľvek nadväznosti na osobu odporcu ako spotrebiteľa a znalosti predmetu konania, navyše obrana odporcov spočíva v paušálnych úkonoch (napr. námietka premlčania nároku navrhovateľa). Spísanie takéhoto podania predstavuje skôr administratívny úkon než vykonanie úkonu právnej služby, keďže ich vyjadrenia sú formulárovými podaniami a majú podobu použitého vzoru. Bez ohľadu na právnu či skutkový náročnosť sporu je však vedľajší účastník v každom konaní zastúpený advokátom. Navrhovateľ ešte dodal, že združenie, ktoré má za cieľ chrániť a pomáhať spotrebiteľom by malo byť dostatočne personálne a finančne vybavené. Na podporu svojich tvrdení poukázal navrhovateľ na európsku legislatívu i na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov a judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý výrok zmenil tak, že náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi neprizná.

Odporkyňa sa k odvolaniu nevyjadřila.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril vedľajší účastník na strane odporkyne. Uviedol, že vstup vedľajšieho účastníka do konania splnil svoj primárny účel, ktorým je ochrana práv odporcu - spotrebiteľa. Spotrebiteľ bol v predmetnej veci úspešný v dôsledku jeho aktivity, a teda z hľadiska samotného cieľa a poslania činnosti združenia, ktorým je ochrana spotrebiteľa, považuje trovy konania, ktorých náhradu požaduje za objektívne účelné. Navrhovateľ vzal bez akéhokoľvek odôvodnenia žalobu späť, čím procesne zaviniel zastavenie konania. V množstve súdnych sporov už vstup vedľajšieho účastníka preukázateľne pôsobil na navrhovateľa odrádzajúco v tom zmysle, že vzal svoj návrh na začatie konania späť a žiadal ho zastaviť.

Ďalej argumentoval tým, že ak by Združeniu nebola súdmi priznávaná náhrada trov právneho zastúpenia tam, kde došlo k vzniku zákonného nároku, viedlo by to následne k ohrozeniu až znefunkčneniu aktivít združenia, čo by len vyhovovalo ekonomickému záujmu navrhovateľa. Podľa názoru vedľajšieho účastníka práve navrhovateľ masovo zneužíva poskytovanie právnych služieb pri podávaní formulárových žalôb a písomných podaní za účelom obohatenia sa na úkor odporcov spravidla nemajetných spotrebiteľov. Pokiaľ by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov združením.

K aplikácii ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p., ktorej sa domáhal navrhovateľ uvádza, že vo veci neexistujú žiadne zákonné dôvody a ani žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné náhradu trov nepriznať.

Vedľajší účastník nesúhlasil s tvrdením, navrhovateľa, že úkony Združenia v konaní sú nadbytočné a súd na premlčanie prihlíada ex offo. Preukázateľne nedochádza ku skúmaniu neprijateľných zmluvných podmienok resp. premlčania ex offo v prevažnej väčšine konaní, keďže nie je objektívne možné, aby na ne súdy dokázali v každom konaní prihlíadať. Je teda na mieste otázka, z akého dôvodu navrhovateľ žaluje premlčané nároky na súdoch, keď ako sám tvrdí, má vedomosť o tom, že súdmi je na premlčanie prihlíadané ex offo.

Ďalej uviedol, že argument navrhovateľa v ktorom pri späťvzatí návrhu na začatie konania poukazuje na § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa je účelový v snahe vyhnúť sa povinnosti nahradiť trovy konania. Vedľajší účastník sa po vstupe do konania snaží aktívne vystupovať na podporu žalovaných spotrebiteľom, čo zjavne nevyhovuje navrhovateľovi. Navrhovateľ svojimi neúspešnými „pokusmi“, ktoré sú založené na žalovaní nedôvodných nárokov na súdoch spôsobuje trovy konania, ktoré by mal byť povinný v prípade jeho neúspechu nahradiť úspešnej protistrane.

K tvrdeniu navrhovateľa, v ktorom uvádza, že pokladá písomné podania vedľajšieho účastníka za totožné až formulárové uvádza, že obsah podaní nepriamo determinuje svojím konaním žalovaný, ktorý sám podáva žaloby zhodné v niekoľkých stovkách súdnych konaní.

Ďalej uviedol, že dôvodnosť právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka preukazujú aj dlhodobé a efektívne výsledky jeho činnosti v súdnych konaniach. Na podporu svojich tvrdení poukázal i na rozhodovacia činnosť všeobecných súdov a judikatúru Najvyššieho súdu slovenskej republiky.

Na záver dodal, že podania vedľajšieho účastníka týkajúce sa určitého súdneho konania za účelom ich efektívnosti nie je možné vypracovať bez kvalifikovanej analýzy veci, ktorej zodpovedá vysokoškolské právnické vzdelanie. S ohľadom na vyššie uvedené možno právne zastúpenie vedľajšieho účastníka hodnotiť ako dôvodné a účelné, sledujúce legitímny cieľ. Na základe uvedeného navrhol odvolaciemu súdu, aby uznesenie okresného súdu v napadnutej časti potvrdil ako vecne správne a uplatnil sa aj trovy odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací (§10 ods. 1 O.s.p.), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a uznesenie okresného súdu v odvolaní napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým súd priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania, ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V prejednávanej veci je nesporné, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Pre správne rozhodnutie v tomto konaní je preto potrebné primárne zodpovedať na otázky, či Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom v Prešove (resp. vo všeobecnosti akýkoľvek subjekt, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa) je oprávnený vystupovať v konaní ako vedľajší účastník, a ak áno, či sa ako vedľajší účastník môže v konaní nechať právne zastupovať advokátom a či mu v súvislosti s týmto právnym zastupovaním môže vzniknúť právo na náhradu trov konania (resp. trov právneho zastúpenia).

Podľa ustanovenia § 93 ods. 1 O. s. p., ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Toto ustanovenie (ktoré bolo do Občianskeho súdneho poriadku zavedené s účinnosťou od 15. 10. 2008 zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa (podľa poznámky 10a uvedenej v tomto ustanovení) považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Z dôvodovej správy k tejto právnej úprave vyplýva, že jej cieľom bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia. Keďže ustanovenie § 93 ods. 2 je z hľadiska systematického zaradenia vo vzťahu k ustanoveniu § 93 ods. 1 špeciálnym ustanovením, možno vyvodiť, že v tomto prípade sa nevyžaduje splnenie všeobecnej

podmienky pre pripustenie vstupu do konania vyplývajúcej z ustanovenia § 93 ods. 1, ktorou je existencia právneho záujmu na výsledku konania.

Podľa ustanovenia § 93 ods. 4 O. s. p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Z citovaných ustanovení jednoznačne vyplýva, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (resp. akýkoľvek subjekt, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa) má oprávnenie vystupovať v tomto konaní ako vedľajší účastník na strane odporkyne (spotrebiteľa), pričom nemusí preukazovať „právny záujem na jeho výsledku“, pretože (ako už bolo uvedené vyššie) možnosť, aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane odporkyne (spotrebiteľa) mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ustanovení § 93 ods. 2 O. s. p.. Keďže ustanovenie § 93 ods. 4 O. s. p. výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z toho možno vyvodiť len jeden záver a to, že vedľajší účastník má (rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník) jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom, a samozrejme má i právo na náhradu trov konania, kam podľa ustanovenia § 137 ods. 1 O. s. p. bez akýchkoľvek pochybností patrí i náhrada trov právneho zastúpenia. Samozrejme, vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná náhrada trov konania (teda i náhrada trov právneho zastúpenia) len v prípade, ak právo na náhradu trov konania vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval.

V tomto prípade z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že k zastaveniu konania došlo preto, že navrhovateľ vzal návrh v celom rozsahu späť po tom, ako vedľajší účastník na strane odporkyne podal vyjadrenie k návrhu na začatie konania, v ktorom okrem iného vzniesol námietku premlčania voči navrhovateľom uplatňovanému nároku.

Podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p., žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak bolo konanie zastavené.

Podľa ustanovenia § 146 ods. 2 O. s. p., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že ak došlo k zastaveniu konania, v zásade žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania. Možnosť, aby niektorému z účastníkov konania bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania nastáva až vtedy, ak sú v danom prípade zastavenia konania splnené podmienky uvedené v ustanovení § 146 ods. 2 O. s. p.. Ustanovenie druhého odseku § 146 O. s. p. je v pomere k prvému odseku špeciálnou úpravou a preto súd, ktorý o trovách konania rozhoduje, musí v prvom rade skúmať existenciu procesných podmienok uvedených v druhom odseku citovaného ustanovenia a v prípade, ak zistí existenciu týchto podmienok, musí o trovách konania rozhodnúť podľa druhého odseku, teda musí uložiť niektorému z účastníkov konania povinnosť nahradiť trovy konania (ak trovy konania vznikli a ak boli riadne uplatnené).

Ustanovenie § 146 ods. 2 O. s. p. ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie v zmysle tohto ustanovenia je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska. Preto, ak v tomto prípade vzal navrhovateľ návrh voči odporkyni v celom rozsahu späť, pričom z obsahu spisu je nesporné, že tak urobil po tom, ako vedľajší účastník na strane odporkyne vzniesol vo vyjadrení k návrhu na začatie konania námietku premlčania voči uplatňovanému nároku, možno konštatovať len jediný záver a to, že k zastaveniu konania na základe späťvzatia návrhu došlo v dôsledku procesného zavinenia navrhovateľa. Pri posudzovaní zavinenia v zmysle § 146 ods. 2 O. s. p. použitý výraz „zavinenie“ nemožno interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorej príčinou je správanie účastníka konania (teda i jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu). S ohľadom na uvedené preto navrhovateľovi podľa prvej vety § 146 ods. 2 O. s. p. vznikla povinnosť uhradiť odporkyni a (z vyššie uvedených dôvodov) i vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania, predstavujúce trovy právneho zastúpenia.

Z uvedeného odôvodnenia vyplýva, že okresný súd rozhodol vecne správne, keď uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov prvostupňového konania, ktoré de facto predstavujú trovy jeho právneho zastúpenia. Samotná odporkyňa si náhradu trov prvostupňového konania neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy konania nevznikli, preto nebol dôvod, aby jej ich okresný súd priznal.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie okresného súdu v odvolaní napadnutej časti, t. j. vo výroku o náhrade trov konania (právneho zastúpenia) vedľajšieho účastníka na strane odporkyne ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Pretože odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a účastník v odvolaní nenamietal, resp. kvalifikovaným a konkrétnym spôsobom nespochybnil správnosť výpočtu vedľajšiemu účastníkovi priznaných trov konania, resp. trov právneho zastúpenia, odvolací súd sa touto otázkou nezaoberal.

Odvolaním nenapadnuté výroky uznesenia okresného súdu o zastavení konania a o nepriznaní náhrady trov konania odporkyni zostali nedotknuté (§ 206 ods. 2, 3 O. s. p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Odporkyňa aj vedľajší účastník na strane odporkyne boli v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešní, preto majú právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odporkyňa si však žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto jej ich odvolací súd nepriznal. Ako už bolo uvedené, vedľajší účastník na strane odporkyne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania (predstavujúcich trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní) vo vyjadrení k odvolaniu. Za uvedený úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu, ktoré sa netýkalo rozhodnutia vo veci samej patrí odmena vo výške 25, 72 Eur [podľa 10 ods. 1 s použitím § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov - ďalej len „vyhláška“] a režijná paušálna náhrada výdavkov (§16 ods. 3 vyhlášky) v sume 8,39 Eur plus 20 % DPH z celej sumy odmeny advokáta, jeho výdavkov aj náhrad cestovného (podľa § 18 ods. 3 vyhlášky), súhrnne trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v odvolacom konaní predstavujú sumu 40,94 Eur.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. je navrhovateľ povinný zaplatiť trovy odvolacieho konania na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.